

ଜର୍ଜ

ବନାମ

କେରଳ ରାଜ୍ୟ

ଏପ୍ରିଲ 3, 2002

[ଏମ୍. ବି. ଶାହ, ବ୍ରିଜେଶ କୁମାର ଏବଂ ଡି. ଏମ୍. ଧର୍ମଧାରୀ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ]

ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା, 1860 - ଧାରା 392 ଏବଂ 302 ।

ସାକ୍ଷ୍ୟ ଅଧିନିୟମ, 1872 : ଧାରା 114 ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ (a) ।

ପରିସ୍ଥିତିଗତ ପ୍ରମାଣ- ଆକଳନ:

ଡକାୟତି-ପରିସ୍ଥିତିଗତ ପ୍ରମାଣ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଦଣ୍ଡାଦେଶ-ମୃତକଙ୍କ ସ୍ୱାରା ପିନ୍ଧିଥିବା ଜିନିଷ-ନିଖୋଜ-ଘଟଣାର ଅଳ୍ପ ସମୟ ପରେ, ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକ ଉଦ୍ଧାର କରାଯାଇଥିଲା- ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା, ଏହା ଧାରା 114 (a) ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଡକାୟତି କରିଛି ବୋଲି ଅନୁମାନ କରିବ ।

ପରିସ୍ଥିତିଗତ ପ୍ରମାଣ-ନଦୀରୁ ମୃତକଙ୍କ ମୃତଦେହ ଉଦ୍ଧାର-ବହୁ ଦିନ ପରେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ସ୍ୱାରା ଡକାୟତି ଘଟଣା-ମୃତ ଶରୀରରେ ବାହ୍ୟ/ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଆଘାତର ଚିହ୍ନ ନାହିଁ-ଏପରି କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତି ନାହିଁ, ଯାହା ଏକମାତ୍ର ଧାରଣାକୁ ନେଇପାରେ, ଯାହା ଅଭିଯୁକ୍ତ ଏବଂ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବୁଝିଯିବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟ କେହି ଦାୟୀ ଥିଲେ-ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ, ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା : ହତ୍ୟା ପାଇଁ ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଦିଆଯାଇଛି-ତଥାପି ଡକାୟତି ପାଇଁ ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ କାଏମ ରଖାଯାଇଛି ।

ଅଭିଯୋଗ ଅନୁଯାୟୀ, ମୃତକ ଜଣକ ଏକ ଫାର୍ମ ହାଉସରେ କାମ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଭାଇ ଏବଂ ଭଉଣୀଙ୍କ ସହିତ ରହୁଥିଲେ । ସାଧାରଣତଃ ସେ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଫେରିଆସୁଥିଲେ, କିନ୍ତୁ କେତେକ ସମୟରେ ଫାର୍ମରେ ରହୁଥିଲେ । ଗୋଟିଏ ଦିନ ସେ ସବୁଦିନ ପରି ତାଙ୍କ କାମକୁ ବାହାରି ଯାଇଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଫେରି ନଥିଲେ । ପରଦିନ, ଯେତେବେଳେ ସେ କାମକୁ ଆସି ନଥିଲେ, ତାଙ୍କ ମାଲିକ ତାଙ୍କର ଜଣେ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ପଚାରିବା ପାଇଁ ମୃତକଙ୍କ ଘରକୁ ପଠାଇଥିଲେ । ମୃତକଙ୍କ ପରିବାର ସଦସ୍ୟମାନେ ତାଙ୍କୁ ଖୋଜାଖୋଜି କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ କୌଣସି ସୁଫଳ ମିଳିନଥିଲା । ପରଦିନ, ମୃତକଙ୍କ ମୃତଦେହ ଏକ ଥୋଡୁ (ନଦୀ)ରୁ ଉଦ୍ଧାର କରାଯାଇଥିଲା । ଏକ ରିପୋର୍ଟ ପଞ୍ଜିକୃତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଏକ ଖବରକାଗଜରେ ଫଟୋ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା । ମୃତକଙ୍କ ଭାଇ ମୃତଦେହକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହା ମଧ୍ୟ ଦେଖିଥିଲେ ଯେ ମୃତକ ପିନ୍ଧିଥିବା ବୁଲଟି ସୁନା ମୁଦି ଏବଂ ଏକ ଘଣ୍ଟା ନିଖୋଜ ଥିଲା । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ, ମାମଲାର ତଦନ୍ତ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଶବ୍ଦ ବ୍ୟବହୃତ ଯାଞ୍ଚ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଶବ୍ଦ ବ୍ୟବହୃତ ରିପୋର୍ଟରୁ ଜଣାପଡ଼ିଛି ଯେ ମୃତ ଶରୀରରେ କୌଣସି ବାହ୍ୟ କିମ୍ବା ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଆଘାତ ମିଳିନାହିଁ; ମୃତ ଶରୀର ପରିଯିବାରୁ ବାହ୍ୟ ଆଘାତ ଚିହ୍ନଟ ହୋଇପାରିଲା ନାହିଁ । ତଦନ୍ତ ସମୟରେ, ଏହା ଜଣାପଡ଼ିଲା ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତମାନେ ସୁନା ମୁଦିଗୁଡ଼ିକୁ ବିଭିନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଖରେ ବନ୍ଧକ ରଖୁଥିଲେ ଯେଉଁମାନଙ୍କଠାରୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ଉଦ୍ଧାର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଘଣ୍ଟାଟି ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଧାର କରାଯାଇଥିଲା । ଅଭିଯୁକ୍ତ ଅଭିଯୋଗକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ଦାବି କରିଥିଲେ ଯେ ସେ ମୃତକଙ୍କ ବନ୍ଧୁ ଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଝିଅ ସହିତ ବିବାହ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଏହା ମୃତକଙ୍କ ପରିବାର ସଦସ୍ୟଙ୍କ ପାଇଁ ରାଜି ନଥିଲା ଏବଂ ଥରେ ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ବାନ୍ଧି ପକାଇଥିଲେ ଏବଂ ମାଡ଼ ମଧ୍ୟ ମାରିଥିଲେ ।

ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ,

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ : 1. ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ତାଙ୍କ କାମକୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ତିନୋଟି ଜିନିଷ, ଯଥା ଗୋଟିଏ ଘଣ୍ଟା ଏବଂ ଦୁଇଟି ସୁନା ମୁଦି ପିନ୍ଧିଥିଲେ । ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷର ସାକ୍ଷୀମାନେ ମୃତକଙ୍କ ସ୍ୱର ଶୁଣିଥିଲେ ଯେ "ତୁମେ ଯାହା ଚାହୁଁଛ ତାହା ନେଇପାର, କିନ୍ତୁ ମୋତେ ଏକା ଛାଡ଼ିଦିଅ" । ଏହି ସୂତ୍ରଟି ନିଃସନ୍ଦେହରେ ବହୁତ ଦୃଢ଼ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ଏକ ସମର୍ଥନ ଏବଂ ଦୃଢ଼ ପରିସ୍ଥିତି ହେଉଛି ଯେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦିନ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଖରେ ସେହି ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକ ଥିଲା, ଯାହା ସେ ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷର ଜଣେ ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ପରେ ଅନ୍ୟ ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷର ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ସହିତ ମୁଦିଗୁଡ଼ିକୁ ବନ୍ଧକ ରଖୁଥିଲେ । ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା କଷ୍ଟକର ଯେ ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷର ସାକ୍ଷୀମାନେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ସ୍ୱର ଶୁଣିଥିଲେ କାରଣ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ପ୍ରମାଣ ଅସ୍ଥିର, କିନ୍ତୁ ସମ୍ପର୍କିତ ଦଫତର ଦାୟିତ୍ବରୁ ଅଭିଯୁକ୍ତର କୌଣସି ପକ୍ଷାନ୍ତ ନାହିଁ । [899- G- H; 900- A]

2.1. ମୃତ ଶରୀରଟି ଏକ ଥୋଡୁ(ନଦୀ)ରୁ ଉଦ୍ଧାର କରାଯାଇଥିଲା । ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ ବୁଝିଯିବା ଦର୍ଶାଯାଇଛି । ମୃତକଙ୍କ ଶରୀରରେ କୌଣସି ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ କିମ୍ବା ବାହ୍ୟ ଆଘାତ ମିଳିନାହିଁ । ଡାକ୍ତରଙ୍କ ମତରେ ଯଦି କୌଣସି ଉପର ପାର୍ଶ୍ୱ କ୍ଷତ ଚିହ୍ନ ଥାଏ, ତେବେ ମୃତଦେହ ପରିଯିବା ଯୋଗୁଁ ତାହା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ତେଣୁ ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିରେ, ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ବୁଝିଯିବା ମୃତ୍ୟୁକୁ ତକାୟତି ଅପରାଧ ସହିତ ଯୋଡ଼ିବା ଉପଯୁକ୍ତ ନୁହେଁ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ତକାୟତିର ଅନୁମାନ କରାଯାଇଛି କାରଣ ସେ ପରଦିନ ଲୁଟ ହୋଇଥିବା ସମ୍ପତ୍ତି ପାଖରେ ପାଇଥିଲେ, ଯାହା ପୂର୍ବଦିନ ଘଟିଥିବା ତକାୟତି ଘଟଣାର ଠିକ୍ ପରେ କୁହାଯାଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ତା'ପରେ ମୃତକଙ୍କ ମୃତଦେହ ଉଦ୍ଧାର ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଯେକୌଣସି ସମୟରେ ବୁଝିଯିବାକୁ ତକାୟତି ସହିତ ଯୋଡ଼ାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ଏପରି ପରିସ୍ଥିତି ନୁହେଁ, ଯାହା ସ୍ୱାଭାବିକ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇପାରେ ଯେ କେବଳ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କେହି ମୃତକଙ୍କ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଦାୟୀ ନଥିଲେ । ବୁଝିଯିବା ତକାୟତି ଘଟଣାର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କିମ୍ବା ପରୋକ୍ଷ ଫଳାଫଳ ବୋଲି ମନେ ହେଉନାହିଁ, ଯେଉଁଥିରେ ମୃତକଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟବାନ ଜିନିଷପତ୍ରରୁ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇଥିଲେ । ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଏହା ଏକ

ପରିସ୍ଥିତି ଯାହା ହତ୍ୟା ଅଭିଯୋଗ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷତା ସହିତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅସଙ୍ଗତ । ତେଣୁ, ଉଲ୍ଲେଖିତ ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତି ବାହାର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ହତ୍ୟା ମଧ୍ୟ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା କରାଯାଇଥିଲା । [900- F, G, H; 901- A- C]

ବେଇଜୁ ବନାମ ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ, AIR (1978) SC 522, ଉଲ୍ଲେଖ କରାଗଲା ।

2.2. IPCର ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ଆକ୍ରାନ୍ତ କାରାଦଣ୍ଡ ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ଏବଂ ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଛି ଏବଂ IPCର ଧାରା 392 ଅନୁଯାୟୀ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଛି । [901- C- D]

ଅପରାଧିକ ଆବେଦନ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରିତା : ଅପରାଧିକ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 427-428/2000 ।

Crl.A. ସଂଖ୍ୟା 897/1998 ଏବଂ 462/1998ରେ କେରଳ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 14.1.1999 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ସୁଧାର କୁଲଗ୍ରେଷ୍ଟ ଏବଂ ଟି. ମହିପାଲ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ରମେଶ ବାବୁ M.R. ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା :

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ତ୍ରିଜେଶ କୁମାରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା । ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ କେରଳ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ଵାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି, ଯେଉଁଥିରୁ ଦୌରା ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 128/1996 ଏଣ୍ଟାକ୍ସଲମର II ଅତିରିକ୍ତ ଦୌରା ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଦିଆଯାଇଥିବା IPC ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ଆକ୍ରାନ୍ତ କାରାଦଣ୍ଡ ଏବଂ IPCର ଧାରା 392 ଅନୁଯାୟୀ 7 ବର୍ଷ ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡକୁ ବଜାୟ ରଖାଯାଇଛି ।

ଏହି ମାମଲାଟି ପରିସ୍ଥିତିଗତ ପ୍ରମାଣ ଉପରେ ଆଧାରିତ । ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷ ଅନୁଯାୟୀ ମୃତକ PW-28 ପାଇଁ ତାଙ୍କ ପାର୍ମରେ କାମ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ସମ୍ପର୍କରେ ସେ ପ୍ରତିଦିନ ସକାଳ 7.00 ଟାରେ ତାଙ୍କ ଘରୁ ବାହାରିଯାଉଥିଲେ ଏବଂ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଫେରି ଆସୁଥିଲେ କିନ୍ତୁ କେତେକ ସମୟରେ ସେ ପାର୍ମରେ ରହିଯାଉଥିଲେ । ସେ ତାଙ୍କ ସାନ ଭାଇ PW-3 ଏବଂ ଜଣେ ସାନ ଭଉଣୀ, PW-7 ସହିତ ରହୁଥିଲେ । 28.6.1995 ରେ, ସବୁଦିନ ପରି, ସେ ସକାଳ 7.00 ଟାରେ ତାଙ୍କ କାମ ପାଇଁ ବାହାରିଥିଲେ । ଘରୁ ବାହାରିବା ସମୟରେ, PW-3 ଏବଂ PW-7 ତାଙ୍କୁ ଦୁଇଟି ସୁନା ମୁଦି ଏବଂ ଏକ ଘଣ୍ଟା ପିନ୍ଧିଥିବାର ଦେଖୁଥିଲେ । PW-28 ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଉପରୋକ୍ତ ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକ ପିନ୍ଧିଥିବାର ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଥିଲେ । ମଧ୍ୟାହ୍ନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ PW-28 ପାର୍ମରେ ଥିଲେ ଏବଂ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ ଇତ୍ୟାଦି ଖାଇସାରିବା ପରେ ସେ ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯାଇଥିଲେ । ସନ୍ଧ୍ୟା ପ୍ରାୟ 4.00 ଟାରେ, PW-12 ତାଙ୍କୁ କୋଟାପୁରମ୍ ଛକରେ ଦେଖୁଥିଲା । ରାତି ପ୍ରାୟ 8.30 ଟାରେ ସେ PW-8 ଦୋକାନକୁ ଯାଇ ସେଠାରୁ କିଛି ମହମବତୀ ଏବଂ ବ୍ରେଡ୍ କିଣିଥିଲେ । ତା’ପରେ ସେ PW-9 ଦୋକାନ

ସାମ୍ନାରେ ଥିବା ଏକ ବେଞ୍ଚରେ ବସିଥିଲେ ଏବଂ ରାତି 9.00 ଟାରେ ତାଙ୍କ ଦୋକାନ ବନ୍ଦ କରି ଦେଇଥିଲେ । ଯେଉଁଠାରେ ମୃତକ ମଧ୍ୟ ସେଠାରୁ ଚାଲିଯାଇଥିଲେ ।

ଅଭିଯୋଗନ ପକ୍ଷର କାହାଣୀ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଅଛି ଯେ ରାତି ପ୍ରାୟ 9.30 ସମୟରେ, ଯେତେବେଳେ PWs 10, 12 ଏବଂ 13 ସେମାନଙ୍କ ଘରେ ଥିଲେ, ସେମାନେ ମୃତକଙ୍କୁ "ତୁମେ ଯାହା ଚାହୁଁଛ ତାହା ନେଇଯାଅ, ମୋତେ ଏକା ଛାଡ଼ିଦିଅ" ବୋଲି କହୁଥିବା ଶୁଣିଲେ । PW-12 ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସ୍ୱର ମଧ୍ୟ ଶୁଣିଥିବା କୁହାଯାଏ । ପରଦିନ ସକାଳେ ମୃତକ ତାଙ୍କ କାମକୁ ନଆସିବାରୁ, PW-28 ତାଙ୍କର ଜଣେ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ମୃତକଙ୍କ ଘରକୁ କାରଣ ଜାଣିବା ପାଇଁ ପଠାଇଥିଲେ । ଏହିପରି PW-3 ମୃତକଙ୍କ ଭାଇ ଜାଣିପାରିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ଭାଇ ନିଖୋଜ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଖୋଜାଖୋଜି ଆରମ୍ଭ କଲେ କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଫଳାଫଳ ମିଳିଲା ନାହିଁ । 30.6.1995 ତାରିଖରେ, PW-1 ଥୋଡ଼ୁରେ ଏକ ମୃତଦେହ ଭାସୁଥିବା ଦେଖିଲା । ଏ ସମ୍ପର୍କରେ ଏକ ରିପୋର୍ଟ ପଞ୍ଜିକୃତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ମୃତ ଶରୀରର ଫଟୋଗ୍ରାଫ ଖବରକାଗଜରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା, ଯାହା PW-3 1.7.1995 ତାରିଖରେ ଦେଖିଥିଲା । ଏହି ଆଧାରରେ ସେ ସରକାରୀ ଡାକ୍ତରଖାନାକୁ ଯାଇ ତାଙ୍କ ଭାଇର ମୃତଦେହ ଚିହ୍ନଟ କରିଥିଲେ । ସେ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଦେଖିଲେ ଯେ ମୃତକ ପିନ୍ଧିଥିବା ଦୁଇଟି ସୁନା ମୁଦି ଏବଂ ଘଣ୍ଟା ନିଖୋଜ ଥିଲା ।

PW-29 ଦ୍ୱାରା ତଦନ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ଶବ୍ଦ ବ୍ୟବହେଦ ପରୀକ୍ଷା ମଧ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ ଭାବରେ ବୁଝି ଯିବାର ସୂଚନା ମିଳିଥିଲା । ଡାକ୍ତର ମୃତ ଶରୀରରେ କୌଣସି ବାହ୍ୟ କିମ୍ବା ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଆଘାତ ପାଇ ନଥିଲେ । ଡାକ୍ତର ଆହୁରି କହିଛନ୍ତି ଯେ ମୃତ ଶରୀର ପଟିଯିବା ଯୋଗୁଁ ଯଦି କୌଣସି ଉପର ଆଘାତ ଅଛି ତାହା ଚିହ୍ନଟ କରାଯାଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ତଦନ୍ତ ସମୟରେ, PW-29 ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲା ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ PW-19 ସହିତ ଏକ ସୁନା ମୁଦି ବନ୍ଧକ ରଖିଥିଲା, ଯାହା ଫଳରେ 5.7.1995 ରେ କୋକାପୁରମ ଟୋଡି ଦୋକାନରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଗିରଫ କରାଯାଇଥିଲା । ଅଭିଯୁକ୍ତ ପୋଲିସ ଦଳକୁ ଜଣେ ଜୋସ୍ ଭର୍ଗିଜ୍ ର ରବର ବୃକ୍ଷରୋପଣକୁ ନେଇ ଯାଇଥିଲେ ଏବଂ M.O.I (ଘଣ୍ଟା) ହସ୍ତାନ୍ତର କଲା ଯାହା ସମ୍ପର୍କରେ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ସ୍ଥାନକ ପ୍ରଦର୍ଶ P- 6ରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା । ସେ ପୋଲିସ ଦଳକୁ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ମଧ୍ୟ ନେଇଗଲେ, ଯେଉଁଠାରୁ ସେ ଜଣେ ଘରୋଇ ବ୍ୟାଙ୍କରଙ୍କ ସହିତ M.O.II (a) (ଅନ୍ୟ ମୁଦି) ର ବନ୍ଧକ ପ୍ରମାଣ ସ୍ୱରୂପ ଦସ୍ତାବିଜ ଉପସ୍ଥାପନ କଲେ । ଏହିପରି ଅନ୍ୟ ସୁନା ମୁଦିଟି PW-24 ଦୋକାନରୁ ଉଦ୍ଧାର କରାଯାଇଥିଲା ।

ଅଭିଯୁକ୍ତ ଅଭିଯୋଗକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ପକ୍ଷ ରଖିଥିଲେ ଯେ PW-3 ଅର୍ଥାତ୍ ମୃତକଙ୍କ ଭାଇ ଏବଂ ପରିବାରର ଅନ୍ୟ ସଦସ୍ୟ ତାଙ୍କ ଉପରେ ଅସନ୍ନତ୍ୱ ଥିଲେ ଏବଂ ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଏହି ମାମଲାରେ ମିଥ୍ୟା ଭାବରେ ଫସାଇ ଦିଆଯାଇଛି । ତାଙ୍କର ମାମଲା ଥିଲା ଯେ ସେ ମୃତକଙ୍କ ବନ୍ଧୁ ଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଜଣେ ଶାରଦାଙ୍କୁ ବିବାହ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିଲେ, ଯାହା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ପରିବାରର ସଦସ୍ୟମାନେ ରାଜି

ନଥିଲେ । ଏହି ସମ୍ପର୍କରେ ମୃତକଙ୍କ ପରିବାରର ସଦସ୍ୟମାନେ ଥରେ ମୃତକଙ୍କୁ ବାନ୍ଧି ପକାଇଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ମାଡ଼ ମଧ୍ୟ ଦେଇଥିଲେ ।

ଏହି ମାମଲାଟି ପରିସ୍ଥିତିଗତ ପ୍ରମାଣ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ ।

ଏହି ପରିସ୍ଥିତି ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା :

1. ମୃତକ 28.6.1995 ତାରିଖ ଦିନ ସକାଳ 7.00 ଟାରେ ଦୁଇଟି ମୁଦି ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଘଣ୍ଟା ପିନ୍ଧି ନିଜ କାମରେ ଯୋଗଦେବାକୁ ଚାଲିଯାଇଥିଲେ । ଏହି ତଥ୍ୟକୁ PWs 3 ଏବଂ 7, ତାଙ୍କ ଭାଇ ଏବଂ ଭଉଣୀ ଯଥାକ୍ରମେ ଏବଂ PW-28 ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣିତ କରାଯାଇଛି ।
2. ମୃତକ ଜଣକ ରାତି ପ୍ରାୟ 9.00 ଟାରେ PW- 8ଙ୍କ ଦୋକାନରୁ ମହମବତୀ ଏବଂ ରୁଟି ନେଇଥିଲେ । ସେ PW- 9 ଦୋକାନ ସାମ୍ନାରେ ବସିଥିଲେ । ଏହା ପରେ ସେ ସେଠାରୁ ଚାଲିଗଲେ ।
3. ରାତି ପ୍ରାୟ 9.30 ସମୟରେ PWs 10, 12 ଏବଂ 13 ମୃତକଙ୍କୁ "ତୁମେ ଯାହା ଚାହୁଁଛ ନେଇଯାଅ, ମୋତେ ଏକା ଛାଡ଼ି ଦିଅ" ବୋଲି କହୁଥିବା ଶୁଣିଲେ । ଏହା କୁହାଯାଏ ଯେ PW 12 ଏବଂ PW-13 ତାଙ୍କ ସ୍ୱରକୁ ଚିହ୍ନିପାରିଥିଲେ । PW-12 କି ସ୍ତ୍ରୀ PW-10, ମୃତକଙ୍କ ସ୍ୱର ବିଷୟରେ କୌଣସି ଧାରଣା ନଥିଲା ।
4. PW-12 ତଦନ୍ତକାରୀ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କହିଥିଲେ ଯେ ସେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସ୍ୱର ମଧ୍ୟ ଶୁଣିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ସେ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏହା କହି ନଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କ'ଣ କୁହାଯାଇଥିଲା ତାହା ମଧ୍ୟ ସେ କହିପାରିଲେ ନାହିଁ ।
5. 29.6.1995 ତାରିଖରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ରଣ ପରିଶୋଧ କରିବା ପାଇଁ PW-17 କୁ ମୁଦି ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ସେ ଏହାକୁ ନେବାକୁ ମନା କରିଦେଇଥିଲେ, ଶେଷରେ ସେ PW-19 ଏବଂ PW 24 ସହିତ ମୁଦିଗୁଡ଼ିକୁ ବନ୍ଦକ ରଖିଥିଲେ, ଯାହା ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ଉଦ୍ଧାର କରାଯାଇଥିଲା ।
6. 30 ଜୁନ୍ 1995 ରେ ମୃତ ଶରୀର ଉଦ୍ଧାର କରାଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ମୃତଦେହରେ ମୁଦି ଏବଂ ଘଣ୍ଟା ମିଳି ନଥିଲା ।
7. 5.7.1995 ତାରିଖରେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଗିରଫ କରାଯିବା ପରେ ତାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଘଣ୍ଟା ଉଦ୍ଧାର କରାଯାଇଥିଲା ।

ଏହା ବିଷୟରେ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ସାକ୍ଷୀ କହିଛନ୍ତି ସେ ହେଉଛନ୍ତି PW 15 ଯିଏ କହିଛନ୍ତି ଯେ ସେ ଚିକ୍କାର ଶୁଣିଥିଲେ ଏବଂ ସେ ମୃତକ ପରି ଦେଖାଯାଉଥିବା ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ପଡ଼ିଥିବାର ଦେଖିଥିଲେ ଏବଂ ଅଭିଯୁକ୍ତ ପରି ଦେଖାଯାଉଥିବା ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଏକ ନଳାପୋଲ ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ । ତାଙ୍କ ବୟାନ ଚଦତକାରୀ ଅଧିକାରୀ 6.7.1995 ରେ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିଥିଲେ । ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କ ପ୍ରମାଣ ଉପରେ ଅଧିକ ନିର୍ଭର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆମେ ଅନୁଭବ କରୁଛୁ ଯେ ଏପରି ପ୍ରମାଣ ଅଭିଯୋଜନକୁ କୌଣସି ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବ ନାହିଁ ।

ଆମେ ଜାଣିଛୁ ଯେ ଉପରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ପରିସ୍ଥିତିର ସମର୍ଥନରେ ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷଙ୍କ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ପ୍ରମାଣକୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରତିରକ୍ଷା ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିବା ମାମଲା ମଧ୍ୟ ଆଗକୁ ହେବା ପାଇଁ କୌଣସି ଆଧାର ନାହିଁ । ଏହା ଏକ ମନଘଡ଼ା କାହାଣୀ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ ଯାହାକୁ ବିଶ୍ଵାସ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଉପରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ପରିସ୍ଥିତି ଆଧାରରେ ବିଚାର ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କେଉଁ ଅପରାଧ ହୋଇଛି । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ତାଙ୍କ କାମକୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ପୂର୍ବରୁ ସୂଚିତ ହୋଇଥିବା ତିନୋଟି ଜିନିଷ ପିନ୍ଧିଥିଲେ । PWS 10,12 ଏବଂ 13 ମୃତକଙ୍କ ସ୍ଵର ଶୁଣିଥିଲେ ଯେ "ତୁମେ ଯାହା ଚାହୁଁଛ ତାହା ନେଇପାର, କିନ୍ତୁ ମୋତେ ଏକା ଛାଡ଼ିଦିଅ" । ଏହି ସଂଯୋଗ ନିଃସନ୍ଦେହରେ ବହୁତ ଦୃଢ଼ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ଏକ ସମର୍ଥନ ଏବଂ ଦୃଢ଼ ପରିସ୍ଥିତି ହେଉଛି ଯେ ଏହାର ଠିକ୍ ପରେ ଅର୍ଥାତ୍ ପରଦିନ ପ୍ରାୟ 1.30 pm ରେ, ଅର୍ଥାତ୍ 29.6.1995 ରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଖରେ ସେହି ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକ ଥିଲା, ଯାହା ସେ PW-17 କୁ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ପରେ PW-19 ଏବଂ PW-24 ସହିତ ମୁଦିଗୁଡ଼ିକୁ ବନ୍ଧକ ରଖିଥିଲେ । ଯଦିଓ ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା କଷ୍ଟକର ଯେ PW-12 ଏବଂ PW-13 ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ସ୍ଵର ଶୁଣିଥିଲେ କାରଣ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ପ୍ରମାଣ ଅସ୍ଥିର ଥିଲା କିନ୍ତୁ ଏହା ପରେ ପରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦଖଲରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଯଥା ଡକାୟତିର ବିଷୟ ବସ୍ତୁର ଉଦ୍ଧାର କାରଣରୁ ତାଙ୍କର ମୁକ୍ତି ପାଇବାର କୌଣସି ସମ୍ଭାବନା ନାହିଁ । PW-17 ଅନୁଯାୟୀ, ଆବେଦନକାରୀ ତାଙ୍କୁ 29.6.95 ଦିନ 1.30 pm ରେ 50 ଟଙ୍କା ରଣ ପରିଶୋଧରେ ମୁଦି ଦେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଇଥିଲେ । PW-17 ଦ୍ଵାରା ପଚରାଯିବାରୁ, ଆବେଦନକାରୀ ଏକ ମିଥ୍ୟା ସ୍ଵୀକରଣ ଦେଇ କହିଥିଲେ ଯେ ସେ ତାସ ଖେଳରେ ମୁଦି ଜିତିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ପରେ ପୁଣି ଏହି ବୟାନକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ ତାଙ୍କୁ ଘଣ୍ଟା M.O.I ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ, ଯାହାକୁ PW-17 ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ମନା କରିଥିଲେ । ସେହି ଦିନ ଅର୍ଥାତ୍ 29.6.95 ରେ, ସେ PW-24 ସହିତ ଗୋଟିଏ ମୁଦି ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି PW-19 ସହିତ 1.7.95 ରେ ବନ୍ଧକ କରିଥିଲେ । ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଚିହ୍ନଟ କରାଯାଇଥିବା ମୃତକଙ୍କ ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକ ଘଟଣାର 24 ଘଣ୍ଟା ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ମିଳିଥିଲା । ଏହା ସାକ୍ଷ୍ୟ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 114 (a) ଅନୁଯାୟୀ ଅନୁମାନ କରିବ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ନିଜେ ଡକାୟତି କରିଛନ୍ତି, ଯାହା IPCର ଧାରା 392 ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଅପରାଧ । PWS 10, 12 ଏବଂ 13 ର ବୟାନ ଅନୁଯାୟୀ ମୃତକ କହୁଥିଲେ "ଯାହା ଚାହୁଁ ନିଅ, ମୋତେ ଏକା ଛାଡ଼ି ଦିଅ", ଏହା ଦର୍ଶାଉଛି ଯେ ସେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କୌଣସି ଆଶଙ୍କା କିମ୍ବା ଧମକରେ ଥିଲେ ।

IPCର ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହେବାକୁ ନେଇ , ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ AIR 1978 S.C. 522 ବୈଜୁ ବନାମ ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶିତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଛନ୍ତି । ଏହି ମାମଲାରେ ଏହା କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଯେଉଁଠାରେ ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ବାହାରେ ପ୍ରମାଣ କରିବାରେ ସଫଳ ହୁଅନ୍ତି ଯେ ହତ୍ୟା ଏବଂ ଡକାୟତି ଏକ କାରବାରର ଅଂଶ ଏବଂ ଅଭିଯୁକ୍ତ-ଆବେଦନକାରୀ ଚୋରି ସମ୍ପର୍କିତ ସାମ୍ପ୍ରତିକ ଏବଂ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଦଖଲରେ ଅଛନ୍ତି, ଏହା ମଧ୍ୟ ଅନୁମାନ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କେହି ହତ୍ୟା ପାଇଁ ଦାୟୀ ହେବେ ନାହିଁ । ତଥାପି, ଏହି ମାମଲାରେ, ଆମେ ପାଉଛୁ ଯେ ମୃତ ଶରୀର 30 ଜୁନ୍ 1995 ରେ ଏକ ଥୋଡୁଠାରୁ ଉଦ୍ଧାର କରାଯାଇଥିଲା । ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ ବୁଝିଯିବା ଦର୍ଶାଯାଇଛି । ମୃତକଙ୍କ ଶରୀରରେ କୌଣସି ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ କିମ୍ବା ବାହ୍ୟ ଆଘାତ ମିଳିନାହିଁ । ଡାକ୍ତରଙ୍କ ମତରେ ଯଦି କୌଣସି ଉପର ପାର୍ଶ୍ୱ ଆଘାତ ଚିହ୍ନ ଥାଏ, ତେବେ ମୃତଦେହ ପଡିଯିବା ଯୋଗୁଁ ତାହା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ଆମ ମତରେ, ମୃତକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଡକାୟତି ଅପରାଧ ସହିତ ବୁଝିଯିବା ସହିତ ଯୋଡ଼ିବା କଷ୍ଟକର । ଆମେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଡକାୟତିର ଅନୁମାନ କରିଛୁ କାରଣ ସେ ପରଦିନ ପ୍ରାୟ 1.30 ସମୟରେ ଲୁଟ ହୋଇଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକାନା ପାଇଥିଲେ । ଯାହାକୁ ଡକାୟତି ଘଟଣାର ଠିକ୍ ପରେ କୁହାଯାଇପାରେ, ଯାହା ପୂର୍ବଦିନ ରାତି ପ୍ରାୟ 9.30 ସମୟରେ ଘଟିଥିଲା, କିନ୍ତୁ ତା’ପରେ ମୃତକଙ୍କ ମୃତଦେହ 30.6.95 ରେ ଉଦ୍ଧାର ହେବା ପୂର୍ବରୁ ବୁଝିଯିବାକୁ ଡକାୟତି ସହିତ ଯୋଡ଼ାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସୁଏତ ଶରୀର ପୁନରୁଦ୍ଧାର ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଏହା ହୋଇପାରେ କାରଣ ପଡିଯିବା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଶରୀରରେ କୌଣସି ବାହ୍ୟ କିମ୍ବା ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଆଘାତର ଚିହ୍ନ ନଥିବା ହେତୁ, କେବଳ ବୁଝି ଯିବା ଦ୍ୱାରା ମୃତ୍ୟୁ ଡକାୟତି ଏବଂ ମୃତକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ସହିତ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ପ୍ରଦାନ କରେ ନାହିଁ । ଡକାୟତି ଘଟଣା ଘଟିବା ପରେ ମୃତକ ଜଣକ କେଉଁ ଉପାୟରେ ଏବଂ କେଉଁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ବୁଝିଯାଇଥାଇପାରନ୍ତି ତାହା ଅନୁମାନ କରିବା କଷ୍ଟକର । ମୃତକଙ୍କ ବୁଝିଯିବାର ଏକ ଭିନ୍ନ ଘଟଣା ଘଟିବାର ସମ୍ଭାବନା ଥାଇପାରେ । ଏହା ଏପରି ପରିସ୍ଥିତି ନୁହେଁ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇପାରେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ମୃତକଙ୍କ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଦାୟୀ ନଥିଲେ । ବୁଝିଯିବା ଘଟଣା ଡକାୟତି ଘଟଣାର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କିମ୍ବା ପରୋକ୍ଷ ଫଳାଫଳ ପରି ମନେ ହେଉନାହିଁ ଯେଉଁଥିରେ ମୃତକଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟବାନ ଜିନିଷପତ୍ରରୁ ବଞ୍ଚିତ କରାଯାଇଥିଲା । ହତ୍ୟା ଅଭିଯୋଗ ଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହା ଏପରି ଏକ ପରିସ୍ଥିତି, ଯାହା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷତା ସହିତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅସଙ୍ଗତ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଆମେ ଅନୁଭବ କରୁ ଯେ ହତ୍ୟା ମଧ୍ୟ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିଲା ବୋଲି କୌଣସି ଅନୁମାନ କରିବା ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ ।

ଉପରେ ହୋଇଥିବା ଆଲୋଚନାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଆମେ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକୁ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ଅନୁମତି ଦେଉଛୁ ଏବଂ IPCର ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ଏବଂ ଆକୀର୍ଣ୍ଣ କାରାଦଣ୍ଡକୁ ଖାରଜ କରୁଛୁ, କିନ୍ତୁ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଏବଂ ଧାରା IPCର 392 ଅନୁଯାୟୀ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ସମର୍ଥନ କରାଯାଇଥିବା ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ଏବଂ ଦଣ୍ଡ ସହିତ ଜଡିତ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକୁ ଖାରଜ କରୁଛୁ ।

ଏସ୍. କେ. ଏସ୍.

ଆଂଶିକ ଭାବେ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

“ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମା ରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।”

ଭାଷାନ୍ତର :

ସୁମିତ୍ରା ସାହୁ ,ଅନୁବାଦିକା,

ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।